

dens Stilling som Finansministeren umiddelbart uenestillet medfører i og for sig, at dens Medlemmer bør udnevnes af Kongen, og en Nødvendighed for en saadan Udnevnelsesmaade ligger desuden deri, at Finansministeren selvfølgelig ikke har Myndighed til at disponere over Personer, der henhøre til Hærens og Søværnets tjenestegørende Personale. Sagen som Bestyrelsens Konsulent vil derimod kunne ansættes af Finansministeren, hvorved denne Stilling vil blive uden Pensioneret, medens der ikke er Grund til Forandring i Lønningslovens Bestemmelse om Lønningen. Ligeledes fastsætter Lønningsloven den administrerende Direktørs Honorar; men de to andre Medlemmer har man foreslaaet fremtidig ligesom nu at lade blive ulønnede. Det kan nemlig ikke betvivles, at der i Hærens og Søværnets Personale til enhver Tid med Lethed villes findes Mænd, der af Interesse for Sagen gjerne villes paatage sig et saadant Hverv, selv om det er ulønnet. At fastsætte et Honorar for disse Stillinger vilde endogfaa under visse Forudsætninger kunne gjøre det vanskelige til enhver Tid at have dem besatte med de dertil bedst egnede Mænd og at afløse den, der maatte findes mindre skikket til fortsat Virksomhed; at fjerne en saadan Vanskelighed ved, som foreslaaet i Udvalgets Udkast, at lade Udnevnelsen gjælde for 3 Aar vil ikke ret vel kunne lade sig gjøre, da tjenestegørende Personer — og saadanne vil det i Almindelighed ligge nærmest at vælge, om man end ikke i Lovforslaget har villet udelukke Muligheden af, naar Omstændighederne gjøre det ønskeligt, at kunne vælge Pensionister — ikke ved Udnevnelsen villes kunne findes for en bestemt Tid, selv om den ikke er længere end 3 Aar.

§§ 26--29.

Udvalgsudkastets Bestemmelse i § 26 om, at samtlige ifølge de hidtil gjældende Love fastsatte Invalideforsørgelser og Understøttelser skulde fra den ny Lovs Krafttræden omreguleres efter denne Lovs Regler, har man ikke kunnet optage i nærværende Lovforslag. At give en ny Lov en saadan tilbagevirkende Kraft paa Forhold, der ere endelig ordnede for indtil 25 Aar siden, vilde gaa langt ud over de Principer, Lovgivningen ellers følger, og som navnlig fulgtes paa dette selvsamme Omraade ved Udgivelsen af den nugældende Lov af 9de April 1851, der alene fik tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Invaliderne og de Faldnes Efterladte fra de 3 forudgaaende Krigsaar. En Bestemmelse som den her omhandlede maatte da ogsaa retfærdigvis føre til, at ligeledes alle ved Pensionslovens Krafttræden bestaaende Pensioner omberegnes efter den ny Lovs Regler, en Bestemmelse, som imidlertid ikke findes i det i Udvalgsbetænkningen indeholdte Lovforslag, der kun vil give den ny Pensionslov An-

vendelse til Omberægning af de Pensioner, der ere begyndte efter 1ste April 1874. Hertil kommer endnu, hvad der har en ganske særlig Betydning, at nærværende Lovforslag ikke (saaledes som Lovforslaget om Pensioneringen) i det Væsentlige gaar ud paa en Forhøjelse af Forsørgelserne, hvortil der da ogsaa faa meget mindre vilde være Grund, som de i Loven af 9de April 1851 fastsatte Invalideforsørgelser, der efter Datidens Forhold ikke uden Grund anfaas for i det Hele tilstrækkelige, siden ere blevne forhøjede med ikke mindre end 80 pCt., nemlig ved Lov af 24de Februar 1858 med 50 pCt. og ved de senere Aars Finanslove med 20 pCt. af hint forhøjede Beløb. Hvad nærværende Lovforslag gaar ud paa, er derimod en Forandring i de Principer for Invalideforsørgelsen, som Lovgivningen har fulgt i de sidste 25 Aar, navnlig det, at Invalideforsørgelsens Størrelse foruden efter Legemsbestadigelses Betydning tillige skulde udmaales efter Enhvers større eller mindre Trang paa Grund af personlige Forhold. At give den ny Lov Anvendelse paa samtlige de ifølge hidtidige Love bevilgede Forsørgelser vilde altsaa sige, at de i de sidste 25 Aar i Genhold til Lovgivningens Bestemmelser fastsatte Invalideforsørgelser fuldstændig skulde omgjøres fra Nyt og fra et ganske andet Synspunkt. Desuden maatte det da derved nødvendigtvis ske, at mange Forsørgelser, der efter Lovens Forskrifter have været fastsatte forholdsvis høit af Hensyn til de Paagjældendes særlig irangende Stilling, maatte nedsettes, fordi et saadant Hensyn ikke kunde komme i Betragtning efter de ny Lovregler, og fremdeles maatte Konsekvensen af en saadan gjenemgaaende Forandring af alle siden 1851 truffne Afgjørelser føre til, at ogsaa Spørgsmaalet om Omgjørelse af stedfundne Rægtelser af Forsørgelse paa Grund af Formuenhed maatte komme frem, hvilket vilde føre endnu videre end den her omhandlede Bestemmelse i Udvalgsudkastets § 26.

I nærværende Lovforslag har man i Overensstemmelse med Lovgivningens almindelige Principer som Hovedregel fastholdt, at de en Gang truffne Afgjørelser blive uberørte af de ny Lovregler, der kun faa Anvendelse paa de Tilfælde, som opstaa efter Lovens Krafttræden, men man har dog troet i to Henseender noget at kunne modificere Omvendelsen af denne Hovedregel. Dels har man nemlig ment i Analogi med den tilsvarende Bestemmelse i Lovforslaget om Pensioneringen, der er optaget fra Udvalgets Lovforslag, at kunne betragte Tiden siden 1ste April 1874 som en Overgangstid, i hvilken de truffne Afgjørelser kun ere at anse for foreløbige, saa at; de altsaa blive definitivt at afgjøre efter den ny Lov, dog med det Forbehold, at der ikke sker Medsættelse af noget Forsørgelsesbeløb; dels har man ment, at der (i § 27) passende kunde tages en Bestemmelse om, at de fra tidligere Tid fastsatte Forsørgelser fremtidig kun kunne indbrages eller forringes i